

Nagy Gáspárnak

Kedves Gazsi!

Géppel írok. Reszket a kezem, de még a szívem is. Fáradt vagyok a fáradatlan létvégi hajrában. Olyan ez, hogy kiadós alvással sem lehet szabadulni tőle. Lefekszik az ember, gyurakodnak utána s feküsznek melléje fejtől a nappali gondok, háborgások, aggodalmak és fájdalmak. Orvosaimtól jövök, kórházba megyek, aztán Budapestre – hányadszor, Istenem! –, onkológiára, kardiológiára, Évával együtt, akinek szíve vásott el fél évszázad omló egei alatt. Ez romantikusan hangzik, de csak így fér el minden két szóban; minden, mit átéltünk azóta, hogy kiléptünk a kamarási és vásárhelyi otthon kapuján.

Akkor s onnan nem lehetett látni görgényi román fejszés embereket és magyar író-publicista akasztológusokat.

Így szólván máris a születésnapjaid versed, végvári éneked kapujában vagyok, Ballasi-kardos színed előtt, s nyújtom kezemet, köszönetemet, biz' isten meghatódottan, radar-érzékeny empátiádat csodálva, kérdezvén is magamban: vajon hogy is futott össze benned oly sok irányból, az időnek mélységeiből, s olyan lényegi sűrítettségben – szegény jubiláns barátod sorsa-gondja-végzete, amivel szembe kellett szaladnia, mert jobb fejszefokától meghalni, mintsem a ne szólj szám, nem fáj fejem szegyenében megrothadni.

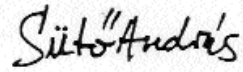
Ezúttal is jó érzés volt, erős vigasztalás nekem, hogy verseddal onnan küldöd szolidaritásodat, itteni életünk egészét átfogó pillantással, onnan szólsz, ahol Áron hallotta volt, hogy zeng a magosság. Látod ilyenformán az igazat, valót és hamisat; mindazt, amit magam is föl vállaltam, és ugyanúgy látod a törpeség vakondtúrásait is. Sikerkárosultak és divatmajmok ugrabugráit. „Meghibbant elvek” nimolistáit (Szabó Dezső).

Köszönöm neked, hogy alkalmi szólásban, de nem alkalmi módon, hanem egy öreg jubiláns pályaképére költői lámpavilágot vetve, itteni létünk árnyékos teljességét idézted föl, miként egy Babits, és ugyancsak drága atyai barátom, Jékely Zoltán szólt valamikor, erdélyi remények reggelén. Versed ajándéka számomra még az is, hogy anyám asztalát, ama szegény cöveklábút, mely télen is várt engem, hóval borítottan, akár egy fehér koporsó, mostan egy másik asztal követi emlékeimben: a szülőfalu templomából ellopott Úrasztalának, földi mivoltának általad metaforába költözött, s így halhatatlan párja: a „pusztakamarási hófehér úrasztal”.

Az örök hó világában marad ez velem is, pedig a tied valójában. Költői abroszod rajta.

Most csak ennyit, Gazsi.

Ölel:

A handwritten signature in black ink that reads "Sütő András". The signature is written in a cursive, slightly slanted style. It is positioned to the right of the word "Ölel:" and above a large, faint, light-colored rectangular area that appears to be a watermark or a very light background image.

[

Marosvásárhely, 2002. aug. 25.

(Molnár Edit felvétele)

Ottbon az 1960-as években. A háttérben Pusztakamarás